

CAPITOLUL TREI

Un șoc teribil

Barca lui George nu era tocmai gata. De-abia fusese dată cu un ultim strat de vopsea. Arăta splendid, căci George alesese un roșu aprins, iar vâslele erau și ele vopsite în roșu.

— A, n-ar putea să fie gata până după-amiază? îl întrebă George pe barcagiul Jim.

Acesta clătină din cap.

— Nu, conașule George, doar dacă nu vreți să vă mânjiți cu vopsea roșie. Nu se usucă mai devreme de mâine.

Toată lumea zâmbea când îi auzea pe barcagii și pescari spunându-i Georginei „conașule George”. Localnicii știau ce mult își dorea să fie băiat, și mai știau ce curajoasă și sinceră era, așa că și-au zis, râzând: „Păi, dacă se poartă ca un băiat și vrea să i se spună «conașul George» în loc de «domnișoara Georgina», așa să fie!”

Prin urmare Georgina era conașul George și îi plăcea să umble țăntoșă în blugi și în tricou pe plajă, manevrându-și barca la fel de bine ca orice tânăr pescar și înotând mai repede ca toți.

— Atunci vom merge pe insulă mâine, spuse Julian. Astăzi vom face doar un picnic pe plajă. Apoi mergem să ne plimbăm.

Așa că au făcut un picnic pe nisip, împărțind cu Timothy mai bine de jumătate din prânz. Sendvișurile nu erau prea grozave. Pâinea era prea veche; feliile erau mult prea groase și nu erau unse cu destul unt. Dar lui Timothy nu-i păsa. Înfulecă cât de multe putu, dând din coadă atât de tare, că împrăștie nisip spre fiecare dintre copii.

— Timothy, scoate-ți coada din nisip dacă vrei să dai din ea, spuse Julian când se trezi cu nisip în păr pentru a patra oară.

Timmy dădu din nou din coadă cu putere și îl mai acoperi o dată cu nisip. Toată lumea râse.

— Acum să mergem la plimbare, spuse Dick, ridicându-se brusc. Picioarelor mele le-ar prinde bine un pic de mișcare. Unde să mergem?

— Hai pe faleză, de unde putem vedea mereu insula, bine? spuse Anne. George, vechea epavă e tot acolo?

George dădu din cap. Copiii se distraseră de minune la vechea epavă care zăcuse pe fundul mării. O furtună puternică o ridicase la suprafață, proptind-o bine pe stânci. Atunci

reuşiseră să exploreze epava și găsiseră pe ea o hartă a castelului, cu instrucțiuni legate de locul unde era ascunsă o comoară.

— Mai știți cum am dat peste harta aia veche pe epavă și cum am căutat lingourile de aur și le-am găsit? spuse Julian, și îi sclipiră ochii la amintirea isprăvii. Epava nu s-a făcut încă praf, George?

— Nu, spuse George. Nu cred. E pe stâncile din cealaltă parte a insulei, după cum știi, așa că nu se vede de aici. Dar putem să aruncăm o privire mâine, când o să mergem pe insulă.

— Da, așa să facem, spuse Anne. Biata epavă! Cred că nu va mai rezista prea multe ierni.

Mergeau de-a lungul falezei, iar Timothy zburda în fața lor. Vedeau bine insula și castelul în ruine care se ridica în mijlocul ei.

— Uite turnul stâncuțelor, spuse Anne. Celălalt turn s-a prăbușit, nu-i așa? Ia privește cum se învârt stâncuțele în jurul turnului, George!

— Da. Își fac cuiburile acolo în fiecare an, spuse George. Vă amintiți ce de crenguțe am găsit în jurul turnului, pe care le-au scăpat stâncuțele când și-au făcut cuiburile? Odată am strâns câteva și am făcut focul cu ele.

— Mi-ar plăcea să mai facem asta o dată, spuse Anne. Chiar mi-ar plăcea. Hai s-o facem în fiecare seară dacă rămânem pe insulă o săptămână. George, ai vorbit cu mama ta?

— O, da, spuse George. A zis că s-ar putea să ne lase, dar că mai vede ea.

— Nu-mi place când adulții spun că mai văd ei, spuse Anne. Deseori înseamnă că până la urmă nu te lasă să faci ce vrei, dar nu le place să ți-o spună în față.

— Ei, eu cred că o să ne lase, spuse George. La urma urmei, suntem mult mai mari decât anul trecut. Julian e deja adolescent, iar în curând și eu și Dick vom fi adolescenți. Doar Anne e mică.

— Nu sunt mică, spuse Anne indignată. Sunt la fel de puternică ca tine. Nu-i vina mea că am mai puțini ani.

— Gata, gata, copilaș! spuse Julian, bătându-și sora mai mică pe spate și amuzându-se de fața ei furioasă. Hei! Ce-i acolo pe insulă?

Văzuse ceva în timp ce o tachina pe Anne. Se întoarseră cu toții și se uitară spre insulă. George exclamă:

— Drăcie, un fuior de fum! Sigur e fum! E cineva pe insula mea.

— Pe insula *noastră*, o corectă Dick. Nu se poate! Fumul probabil că vine de la vreun vapor cu aburi aflat de partea cealaltă a insulei. Atâta că nu îl putem vedea. Dar pun pariu că fumul vine de la un vapor cu aburi. Nimeni altcineva nu poate ajunge pe insulă. N-ar ști cum să ajungă acolo.

— Dacă e cineva pe insula mea, încep George înverșunată și furioasă, dacă e cineva pe insula mea, eu... eu... o să...

— O să explodezi și o să scoți fum! spuse Dick. Gata, nu se mai vede. Sunt sigur că a fost doar un vapor care scotea aburi sau fum, sau ce-o fi scoțând.

Rămaseră cu ochii pe insulă o vreme, dar nu mai văzură fum.

— De-ar fi fost gata barca! spuse George agitată. M-aș fi dus acolo după-amiază. Mă gândesc serios să merg să-mi iau barca, chiar dacă vopseaua e încă proaspătă.

— Nu face vreo prostie! spuse Julian. Știi ce scandal groaznic s-ar isca dacă ne-am duce acasă mânjiți cu roșu din cap până în picioare. Gândește-te puțin, George.

George renunță la idee. Așteptă să vadă dacă nu apare în golf vreun vapor cu aburi dintr-o parte sau alta a insulei, dar nici urmă de vapor.

— Probabil e ancorat acolo, spuse Dick. Haide! Doar n-o să rămânem de planton în locul ăsta pentru tot restul zilei!

— N-ar fi rău să ne întoarcem acasă, spuse Julian, uitându-se la ceas. Se-apropie ora ceaiului. Sper că mama ta s-a trezit, George. E mult mai plăcut când e și ea la masă.

— O, cred că da, spuse George. Haideți, atunci, să ne întoarcem!

Porniră către casă. Se uitară din mers spre insula Kirrin, dar nu văzură decât stâncuțe și pescăruși zburând deasupra ei. Nicium fuior de fum. Trebuie să fi fost un vapor cu aburi!

— Totuși, mâine mă duc să arunc o privire, spuse George hotărâtă. Dacă e vreun excursionist care îmi vizitează insula, o să-l alung.

— Insula *noastră*, spuse Dick. George, mi-ar plăcea să-ți amintești c-ai spus c-o împarți cu noi.

— Păi, am împărțit-o, spuse George. Dar n-am ce face, încă o văd ca pe insula mea. Haideti! Mi se face foame.

Într-un târziu ajunseră la vila Kirrin. Intrară în hol, apoi în salon. Spre marea lor surprindere, dădură peste Edgar, care citea una dintre cărțile lui Julian.

— Ce faci aici? spuse Julian. Și cine ți-a spus că poți să-mi împrumuți cartea?

— N-o stric, spuse Edgar. Care-i problema dacă vreau să citesc și eu o carte liniștit?

— Stai numai să vină tata și să te găsească tolănit aici, spuse George. Doamne, dacă ai fi intrat la el în birou, ți-ar fi părut rău.

— Am fost în birou, spuse Edgar, spre surprinderea tuturor. Am văzut instrumentele alea ciudate cu care lucrează.

— Cum *îndrăznești?* spuse George, albindu-se de furie. Nici măcar *noi* n-avem voie să intrăm în biroul tatei. De pus mâna pe lucrurile lui nici nu se pune problema!

Julian îl privi pe Edgar intrigat. Nu-și dădea seama cum de băiatul devenise deodată atât de insolent.

— Unde e tatăl tău, George? întrebă. Cred că ar fi mai bine să-l rugăm pe el să se ocupe de Edgar. Nu e în toate mințile.

— Strigă-l dacă vrei, spuse Edgar, tolănit pe scaun și răsfoind cartea lui Julian într-un fel extrem de enervant. N-o să vină.

— Ce vrei să spui? întrebă George, simțindu-se deodată speriată. Unde-i mama?

— Strig-o și pe ea, dacă vrei, spuse băiatul, cu un aer viclean. Hai! Strig-o.

Pe copii îi cuprinse dintr-odată frica. Ce voia Edgar să spună? George se năpusti pe scări în sus, spre camera mamei, strigând tare.

— Mamă! Mamă! Unde ești?

Dar patul mamei era gol. Nu fusese făcut – și era gol. George se năpusti în fugă în toate celelalte dormitoare, strigând disperată:

— Mamă! Mamă! Tată! Unde sunteți?

Dar nu-i răspunse nimeni. George coborî în goană, albă la față. Edgar rânji la ea.

— Ce ți-am spus? zise el. Ți-am zis că-i poți striga cât vrei, că n-o să vină.

— Unde sunt? întrebă George. Să-mi spui imediat!

— Descurcă-te singură, spuse Edgar.

Se auzi o palmă răsunătoare, iar Edgar sări în picioare, ținându-se de obrazul stâng. George se năpustise la el și îi dăduse cea mai puternică palmă de care fusese în stare. Edgar își ridică mâna s-o plesnească înapoi, dar Julian se băgă între ei.

— N-o să te bați cu George, spuse. E fată. Dacă vrei să te bați, te poți bate cu mine.

— Nu-s fată, sunt băiat! strigă George, încercând să-l dea la o parte pe Julian. O să mă bat cu Edgar și o să-l înving, să fii sigur.

Dar Julian o ținu la distanță. Edgar se îndreptă spre ușă, dar acolo dădu peste Dick.

— Stai așa, spuse Dick. Înainte să pleci – unde sunt unchiul și mătușa?

— Gr-rrrrrr, făcu deodată Timothy, cu o voce atât de amenințătoare, încât Edgar se uită la el speriat.

Câinele își dezvelise colții și blana i se zburlise pe ceafă. Arăta înspăimântător de-a binelea.

— Ține-ți câinele! spuse Edgar, cu vocea tremurătoare. Arată de parcă vrea să mă atace.

Julian îl prinse pe Tim de zgardă.

— Taci, Tim! spuse. Acum, Edgar, spune-ne ce vrem să știm și spune-ne repede, altfel o să-ți pară rău.

— Păi, nu-s prea multe de spus, zise Edgar, fără să-și ia ochii de la Timothy.

Îi aruncă o privire lui George și continuă.

— Mamei tale i s-a făcut brusc rău – i-a apărut o durere groaznică *aici* – și au chemat doctorul și au dus-o la spital, iar tatăl tău a plecat cu ea. Asta e tot!

George se așeză pe canapea. Era și mai palidă și părea să-i fie rău.

— O! făcu ea. Săraca mama! Mai bine nu ieșeam azi. Doamne, cum putem afla ce s-a întâmplat?

Edgar se strecurase afară din cameră, închizând ușa în urma lui, pentru ca Timmy să nu se ia după el. Ușa bucătăriei era închisă și ea. Copiii se holbau unul la altul, triști și consternați. Biata George! Biata mătușă Fanny!

— Trebuie să fie un bilet pe undeva, spuse Julian și privi în jur.

Văzu o scrisoare înfiptă în marginea oglinzii celei mari, adresată lui George. I-o întinse. Era de la tatăl ei.

— Citește-o, repede, spuse Anne. O, Doamne, ce îngrozitor am început vacanța!